

Yola Çıktık Bir Kere 2

– AyselAKSÜMER · 16 Mayıs 2011

Egemen ve Serap'a uzun yola küçük çocukla çıkmanın güçlüğünden bahseden o kadar çok kişi olmuştu ki. Ama onlar belki de çok şanslı bir çiftti. Evde hareketli olan çocukları arabada neredeyse hiç kımlıdamadan oturuyorlar ya da uyuyorlardı. Serap duvar niyetine arada bir "kırk bir kere maşallah" deyip arabanın camına vuruyordu. Sonra kendi kendine gülümsüyordu. Acaba başka ülkelerin insanları da bu tip hareketleri yapıyorlar mıydı? Duvara vurmak gibi. Gerçi kendi o niyetle arabanın camına vurmuştu ama neyse!

Serap, çocuklarla birlikte gülücükler dağıtıyordu. Bir yandan da Egemen ile konuşuyordu.

- Hayatım güneş çıkana kadar epey yol kat ederiz değil mi?

- Evet canım! Güneşe öyle ya da böyle mutlaka yakalanacağız. Kaçış yok! Güneş gözlüğü ile araba kullananlara öyle imreniyorum ki. Mübareği takınca dünyam kararıyor sanki. Yine de deneyeceğim. Belki bu sefer beceririm ne dersin?

- Aslında bir alışsan! Gözlerin de rahat eder. Ama nasıl kolayına geliyorsa öyle yap! Keşke benim de ehliyetim olsaydı! Sen yorulunca direksiyona ben geçtim. Ama trafik korkumu en iyi sen biliyorsun. Karşıdan karşıya bile zor geçiyorum.

- Egemen gülümsedi.

- Üzülme canım. Gerekirse mola verdiğimiz bir yerde dinlenirim. Şehrin yoğun trafiğinden, şehirler arası yol ayrımına gelmişlerdi. Ankara tabelasını terk ettiklerinde artık onlar uzun bir yolun yolcularıydı.

Egemen, tüm dikkatini yola yoğunlaştırmıştı. Hem önünü, hem sağını solunu hem de arkadan gelen araçları aynı anda takip ediyordu.

Çocukların tuvalet ihtiyacı için kendilerine en yakın olan bir tesiste durmuşlar ve fazla zaman kaybetmeden "yolcu yolunda gerek" diyerek arabaya geri binmişlerdi. Ancak yanlarından geçen araçların korno çalarak kapıyı işaret etmeleri Egemen'i tedirgin etmişti. Kapılar emniyetli bir şekilde kapanmıştı. Peki o zaman neden korna çalıyorlardı ki? "Acaba lastiklerde mi sorun var?" dedi Egemen. O sırada yanlarından geçen bir aracın şoförü penceresini açarak seslendi.

- Hanımefendinin eteği kapının dışından dalgalanıyor. Sıkışmış sanırım.

Egemen ve Serap gülmeye başladılar. Serap, derin bir oh çektikten sonra;

- Oh be! Ben de önemli bir şey var sandım. Neden bu kadar feveran ettiler anlamadım. Düğün arabalarında da mendil sallanıyor. Ne var bizimkinden de etek sallamışız.

Egemen kafasını iki yana salladı.

- Sence oldu mu şimdi bu yanıt? Kızım eteğin ördek yeşili, trafikte milletin dikkatini dağıtıyor demek ki! Müsait bir yerde duralım da eteğini içeri çek! Bir âlemsin Serap. Pes doğrusu! İnsan otururken eteğini altına almaz mı?

- Ay! Sanki isteyerek mi oldu! Eteğin uzun demek ki sıkışmış araya. Bu kadar sorun olabileceğini bilseydim daha dikkat ederdim. Neyse! Demek ki kapıyı sıkıca örtmek dışında dışarı bir şey taşmamasına da özen gösterilmesi gerekiyormuş! Durumdan vazife çıkarttım. Aslında keşke pantolon giyinseymişim. Millete rezil olduk!

- O kadar da değil canım! Rezil olacak bir şey yok! Sadece biraz daha dikkat göstereceğiz! Aslında bu kadar ikaz edici kornanın altından daha büyük bir hadise bekliyordum. Gülmemek içten değil!

Trafiğin hafıflediği bir yerde Egemen arabayı yolun kenara çekti. Egemen merakından dışarıya çıktı. Gerçekten de görüntü çok komikti. Bembeyaz bir arabanın kapısının altından sarkan yemyeşil bir etek arabaya kadınsı bir hava vermişti. Serap'ın oturduğu yöndeki kapıyı açtı ve eteğini çekmesini söyledi. İkisi de epeyce bir gülmüşlerdi.

Yolculuk gayet güzel gidiyordu. Aradan bir saat daha geçmişti. Önce Arda ardından Nilgün daha fazla dayanamamışlar uykuya yenik düşmüşlerdi.

Egemen, kendisinden yol isteyen bütün araçlara müsaade ediyor, trafik kurallarına titizlikle uyuyordu. Ama bir tek kendisinin dikkatli olması yetmiyordu ki. Hiç yeri ve zamanı olmadığı halde şoförler karşıdan gelebilecek araçları ve canlarını hiçe sayarak nasıl da rahat ve korkusuzca şerit değiştiriyorlardı. Hayretler içerisinde onları izliyor bir yandan da "Allah'ım sen bizi koru" diye dualar ediyordu.

Serap, büyülenmiş gibi etrafına bakıyordu. Sanki pamuk tarlası yerde değil gökyüzünde gibiydi. Kar gibi bulutlar insanın ruhunu açıyordu. Dağlar güç ve kuvvetin timsali gibi dimdik ayakta onları selamlıyordu. Göğe dallarını dua eder gibi açan ağaçlar, kuşlara yuva, Serap'a da deva olmuştu sanki. Hayatında bir şiir bile yazmamış olan Serap gördüğü güzelliklerin karşısında Allah'tan şair olmayı bile dilemişti. Ama bir türlü gördüklerini edebi bir dile dökemiyordu. Egemen, dikiz aynasından Serap'a baktı.

- Ne o ? Hiç sesin soluğun çıkmıyor! Yoksa uyuyor musun?

- Hayır canım! Tabiatın güzelliği karşısında resmen nutkum tutuldu. Yolculuğu; tabiatın sınırlarının uçsuz bucaksız genişliğini bir kez daha fark edebilme olanağı tanıdığı için çok seviyorum. Allah'ın bir mucizesi bu güzellikler değil mi?

- Elbette canım! Hayatın içindeyken mecburiyetler gereği daracık yerlere tıkılıyoruz. Oysa dünya o kadar büyük ki! Bunu uzayıp giden yollara yolumuz düşünce daha iyi anlıyoruz.

Yine sessizlik olmuştu.Serap, mışıl mışıl uyuyan yavrularının üzerine küçük battaniyelerini örtmüş, camdan dışarıya doğru bakıyordu. Onun da aşırı derecede uykusu gelmiş fakat uyumamak için direniyordu. Eşini uzun yolda yalnız bırakmak istemiyordu. Esnemelerini eşinden kaçırmak için yüzünü avuçlarının arasına sıkıştırıyordu. Egemen, dikiz aynasından Serap'a göz kırptı.

- Ne o? Uykun mu geldi canım? İstersen kapat gözlerini dinlen biraz.

- Uykum gelmedi hayatım. Beni düşünme! Sen ne durumdasın? Yoruldun mu?

- Eh biraz! Sırtım tutuldu, bacaklarım uyuştı. Ama tek tesellim henüz uykum gelmedi. Bu çok iyi bir haber yani!

- Canım sevindim! Yalnız uykun gelirse kesinlikle haber ver! Emniyetli bir yerde dururuz. Sen uyursun ben de çocukları oyalarım.

- Tamam canım. Sen rahat ol!
Egemen saatine baktı ve derin bir of çekti.

- Serap o kadar saattir direksiyon sallıyorum. Şu akreple yelkovanın bana yaptığına bak. Sanki kaplumbağa hızıyla ilerliyorlar. Daha yola çıkalı topu topuna dört saat olmuş. Gel de isyan etme! Önümüzde sekiz saatlik yolumuz var.

- Saat sayarsak yol hiç bitmez aşkım. Bir acelemiz yok ki! Geç olsun da güç olmasın demiş atalar. Boşuna değil bu söylenenler! Sabırsızlık bıkkınlığa dönüşür. İşte o zaman tehlike çanları çalar. O yüzden rahat olalım. İki saat sonra Denizli'de oluruz. Bir ihtiyaç molası verirsin kaptan olarak ne dersin? Ben de sana muavinlik yapar izzetüikramda bulunabilirim. Ne dersin?

- Allah derim! İyi ki seni tanıdım! Sen mükemmel bir insansın!

- Sen de öyle canım!

Egemen yeni bir CD taktı. "Müzik uzun yolun olmazsa olmazı" dedi gülerek. Hele bir de hareketli müzikse bir anda gözleri cin gibi açılıveriyordu.

Kısa bir süre sonra Serap'ın başı yana doğru düşmüş, nöbetçi olarak diktiği kirpikleri gök kapaklarıyla beraber uykuya çekilmişti.

Egemen, müziğin sesini biraz daha kıstı. İçinden sürekli olarak "az kaldı" diyordu. Bir süre sonra etrafını seyre daldı. Yüzünde hoş bir tebessüm vardı.

Ufuktaki yol ilerledikçe altındaki arabası sanki mesafeleri sürekli yutuyor gibiydi. Oysa tekerleklerin arkasından geri bırakılan yol bir arkadaki aracın önüne tüketilmek üzere sunuluyordu. Her bir araç yola doymuyor gibiydi. Yolun bittiği yerde bir süre tokluk yaşanacaktı. Yolculuk ne kadar sevilsede saatler süren yolculuk sonrası çoğu kişide kısa süreliğine de olsa arabayı garaja kilitleyip binmeme duygusu meydana geliyordu. Uçsuz bucaksız doğanın içinde hacmi, ağırlığı ve taşıma kapasitesi belli bir aracın koltuklarında insanın kendini bir esir gibi hissetmesi ne kadar da garip bir duyguydu. Yolculuk ne kadar da farklı düşüncelere sevk ediyordu insanı.

Egemen, bir nehir gibi kendine akan yolları sürekli kucaklıyor ve hafızasının anı bölmesine itinayla yerleştiriyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzünün, heybetli dağlarla birleştiği, geniş ovaların halı gibi serildiği güzelliklere bakınca cennetin kapısının insanlara her an açık bırakıldığı düşünüyordu. Ruhunun en izbe köşelerinin bile huzur bulduğunu hissedebiliyordu.

Gördüğü eşsiz manzara yerleşim yerlerinden bir hayli uzaktı. Doğanın bakırlığı tüm çıplaklığıyla gözler önüne sunulmuştu. Hiç kirletilmemiş, oksijenin bir gramı bile solunmamış, ham güzelliği bu gördükleri. Dağlar; kale gibi duruşlarıyla, büyüklükleri ve bir heykeltraşın elinden çıkmış kadar orijinal şekilleri ile mucizevi bir güzellik olduklarını bir kez daha kanıtlar gibiydi. Hele bir motif gibi dağlara işlenen yabani otlara hayranlık duymamak mümkün müydü? Ama Egemen oldu bitti böylesi güzelliklere neden bu kadar vahşi bir ad taktıkları bir türlü anlayamıyordu. Onlar yabani değil gayet cana yakın otlardı en azından kendi gözünde öyleydi.

Yaz gelince yüklüklere kaldırılan ağır yorganlar gibi gökyüzü de tüm ağırlığını bir sonraki yıl kullanmak üzere kışa bırakmıştı. Gökyüzü açık bulutları ile sere serpe uzanmışlar gibiydi. Onlar da sanki ince bir pikeyi bile kaldıramayacak kadar özgür ve hafif olmak istiyorlardı.

Gökyüzünden transit geçen kuşlar ve arabalarıyla vızır vızır geçen insanlar dışında ortada hiçbir canlı yoktu. Kim bilir belki onlar da sevdiklerinin yanına gidiyorlardı. Ne de olsa kış bir evsiz barksızları insanları bir de yuvası olmayan hayvanları etkiliyordu. Besbelli onlar da güneşi biz insanlar kadar çok seviyorlardı. Nereden mi belli? Yollara düşen kanatlarının tozundan ve kanat çırpışlarındaki coşkudan elbette.

DEVAM EDECEK

Aysel AKSÜMER